

Énómdánom lakoma

Egyszer a gazda elment a boltba gyertyáért. Senki más nem maradt otthon, csak az állatok: a galamb, a gúnár meg a kácsa.

Hát, amint telt-múlt az idő, az állatok nagyon elunták magukat, s erősen megéheztek. Sem enivalót, sem innivalót nem találtak az udvaron.

No, gondolták, majd ők segítenek magukon!

Szépen odatotyogtak a konyhaajtóhoz, hogy beljebb kerüljenek. De az ajtó zárva volt. Odaballagtak a kamraajtóhoz. Az is csukva volt. A galamb felröppent az ablakpárkányra, de bizony az sem volt nyitva.

- Mit csináljunk? Mit csináljunk? - dugták össze a fejüket.

Egyszer csak észrevették, hogy a kácsa eltűnt.

- Hát ez meg hol lehet? - néztek össze, és kiabálni kezdtek: - Kácsa, kácsa, pogácsa! Kácsa, kácsa, pogácsa!

A kácsa nyomban ott termett.

- Hol voltál? - kérdezték.

- Pincében.

- Mit láttál!

- Sötétet!

- Mi van a sötétben?

- Hordó.

- Mi van a hordóban?

- Azt már nem tudom - mondta a kácsa.

- No, majd megtudjuk mindjárt! - mondta a gúnár, s szép sorban egymás után mind lementek a pincébe.

Olyan nagy sötétség volt odalent, hogy még a csőrük hegyéig se láttak.

- Ugye megmondtam! - kotyogott a kácsa. - Sötét van!

Botorkáltak tovább, s egyszer csak beleütköztek egy hatalmas hordóba.

- Ugye mondtam, ugye mondtam! - hápogott a kácsa. - Itt a hordó!

De alighogy kimondta, észreveszi ám, hogy a hordón csap is van. Több se kellett neki, nagyot kiáltott:

- Csak csapra! Csak csapra!

A gúnár menten kicsavarta a csapot, és vidáman így kurjongatott:

- Igyunk! Igyunk! Igyunk!

És ittak.

Itták az édes piros borocskát, amennyi csak beléjük fért. Már a hasuk pukkadózott, mikor a gúnár elégedetten felsóhajtott:

- Áldotta teremtette! Áldotta teremtette!

A galamb meg így burukkolt:

- Ó, ó, ó, ó, ó, ó, ó!

No hiszen, jókor ógatott, mert a gazda, éppen hazaérkezett.

Nézi - nyitva a pinceajtó! Lemegy, meggyújtja a gyertyát. Látja - odalett a bora. Bezzeg kapta gyorsan a botot, és hajkurászta kifelé a haszontalan állatokat.

- Levágom, levágom, mindegyiket levágom! Hess ki, hess ki! Kifelé! Hess-hess-hess!

Volt ám szaladás, volt rohanás!

Repült a galamb, bukdácsolt a kácsa, csetlett-botlott a gúnár - meg sem álltak a szérűskertig.

Ott szusszantak, egy kicsit, aztán nekiestek a gazda búzájának. Mert hiszen ha ittak, hát enni is kellett valamit.

S a gúnár elrikkantotta magát:

- Ketten-hárman egy szemet! Ketten-hárman egy szemet!

Igen ám, de mi volt az az egy szemecske annyi állatnak? Semmi. Avval bizony sehogy se laktak jól. Így aztán újra kiáltott:

- Ki-ki magának! Ki-ki magának!

- Úgy, úgy! Úgy, úgy! - burukkolt a galamb. - Így majd csak jóllakunk!

És ették, falták a búzát, mint a parancsolat. A csőrük kopogott, a begyük gömbölyödött.

Talán még most is ott lakmározónának, ha a gazda utánuk nem szalad a seprűvel. De a kácsa idejében észrevette a veszedelmet, és úgy hápogott, ahogy csak a torkán kifért:

- Gazda! Gazda! Jön a gazda!

Mire aztán odaért a gazda, senkit sem talált ott. Se galambot, se gúnárt, se kácsát. Ahányan voltak, annyifelé illantak, neki a világnak - ijedtükben többé vissza se találtak.

Így lett vége a dínomdánom lakomának.